

den ene snart skal ansættes til at kontrollere den anden. Se vi paa et andet Omraade indenfor Landbruget, da have vi ogsaa paa det foreliggende Forslag en aarlig Bevilling af 35,000 Kr. til Dagpenge, Befordringsgodtgørelse ved Statsskuerne, Tilsyn med Landboforeningernes Dyrskuer o. s. v. o. s. v. Naar man nu har de samvirkende Landboforeninger, som man gaar ud fra gennem en demokratisk Styrelse ledes af Landets bedste Mænd, og Staten mere og mere vil nedsætte Tilskuddene til disse Foreninger, var det saa ikke naturligt, om vi ydede de Bidrag, vi ville yde, til de samvirkende Landboforeninger, lod dem gennem Dyrskuer og paa anden Maade selv kontrollere deres egen Virksomhed, saa vi efterhaanden kom bort fra Statstyre- og Statshingstekommissionerne og al den Kontrol, der staar i Forbindelse med disse Kommissioner? Vi drukne jo snart her i Danmark i Kommissioner.

Jeg begyndte med at love, at det kun skulde blive nogle faa Bemærkninger, jeg vilde fremføre, og det skal jeg ogsaa saa vidt muligt holde, men jeg maa dog gøre en lille Bemærkning til. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) udtalte sig særlig om Kvægavlsforeningerne og Kontrolforeningerne, fandt, at der var et Omraade, hvor vi snarere burde have forhøjede Bevillinger, nævnede den store Betydning, disse Foreninger have haft, de mange Millioner, de have medvirket til at skaffe ind til det danske Landbrug, og hvorfor, sagde han, skulde vi saa spare den Smule, som ydes i Statstilskud til dem? Ja, det er et Spørgsmaal, der kan ses fra to Sider. Jeg anerkender fuldt ud den store Betydning, disse Foreninger have haft dels gennem Opdræt, dels gennem Forbedring af de Racedyr, som blive Malkekøer i Landbruget. Men det er jo givet, at naar vi tale om den Betydning, de altsaa have haft, de mange Millioner, som han mente, de havde skaffet ind til Landbruget, saa maa vi paa den anden Side sige, at have de bragt saa mange Millioner til det danske Landbrug, vil ogsaa Landbruget have faaet en saadan Forstaaelse af deres Betydning, at det kan bære dem uden at faa den Smule Tilskud fra Staten. Thi hvad ydes der her? Ja, nu ydes der 150 Kr. om Aaret til hver Tyr i Kvægavlsforeningerne. Det skal nedsættes med en Trediedel; vil det virkelig have Betydning for Kvægavlsforeningerne, om de faa 50 Kr. mindre? Nu ydes der ca. 1 Kr. pr. Ko i Statsunderstøttelse om Aaret til Kontrolering gennem

Kontrolforeningerne af enhver Kos Ydeevne. Have disse Foreninger den store Betydning for vort Land, som det ærede Medlem nævnede, og betyder det saa meget, at der ydes 1 Kr. pr. Ko for at faa at vide, hvilken Værdi hver enkelt Ko har som Avlsdyr og Brugsdyr, ja, saa vil det være et underordnet Spørgsmaal, hvorvidt Landbruget faar denne Krone eller ej. Og naar der her kun er Tale om at nedsætte Landbrugsbevillingerne med en Trediedel paa de Omraader, hvorom her er Tale — her berøres jo ikke Planteavlforeningerne og alle de Omraader, hvor vi i Øjeblikket ikke mene at kunne undvære Tilskud —, naar Forholdet er det, at vi selv gennem det Udvalg af Landbrugets ledende Mænd, der har været nedsat, erkende, at de Bevillinger, som her foreslaas nedsatte, kan Landbruget undvære i Fremtiden for denne Trediedels Vedkommende, og naar vi endelig sætte det i Forbindelse med Kravet om ogsaa at faa Nedsættelse paa de andre Budgetter —, ja, saa tror jeg og vil udtale som min personlige Mening, at vel er det værdigt, at Landbruget siger: Vi ville gaa til Nedsættelser paa de Omraader, hvor vi erkende, at vi kunne taale det, naar de andre Erhverv gøre det paa samme Maade; men jeg betragter det som det værdigste for Landbruget at gaa til at stryge disse Bevillinger straks, naar vi erkende, at de kunne undværes, og saa derefter med Styrke stille Kravet om at faa Nedsættelse paa alle andre Omraader, hvor vi mene, at Kravet om Nedsættelse ogsaa er fuldt berettiget.

J. H. Jensen: Da vi i Efteraaret fra alle Sider hørte Tale om, at nu skulde der spares, ventede vel nok hver enkelt Rigsdagsmand paa, at der i Vinterens Løb maatte komme Forslag om saadanne Besparelser, og særlig tænkte maaske nok de fleste, at de væsentligste Besparelser skulde foretages paa selve Finansloven. Der var neppe ret mange, der havde ventet, at det første Sted, der skulde spares, var et af Landbrugets mest værdifulde Erhvervsomraader. De fleste havde vistnok tænkt, at der var andre Felter, hvor det var endnu mere nødvendigt at tage fat, end netop der; men det er ikke sket, til Dags Dato have vi intet Forslag faaet om Nedsættelse paa andre Steder end paa Landbrugets Omraade med Hensyn til Husdyrbruget.

Nu er jeg alligevel af dem, som til en vis Grad hilse dette Forslag med Glæde, idet det staar saaledes for mig, at faa vi først Hul paa Bylden, faa vi nok krammet